

Patriarhul Daniel: Pentru vindecarea de orice boală este nevoie de credință puternică

„Pentru vindecarea de orice boală este nevoie de credință puternică din partea celui bolnav sau a celor care îl îngrijesc pe bolnav”, a evidențiat Preafericitul Părinte Patriarh Daniel în predica rostită duminică la Paraclisul istoric „Sf. M. Mc. Gheorghe” al Reședinței Patriarhale.

Preafericirea Sa a prezentat credința puternică a celor doi orbi care au cerut vindecarea de la Mântuitorul Iisus Hristos până au primit-o.

„Auzind de minunile săvârșite de Iisus Hristos, aceștia mergeau după El și Îi cereau cu stăruință să-i vindece. Ca și în alte cazuri, Domnul Iisus arată importanța credinței în primirea vindecării”.

După vindecarea celor doi orbi, a fost adus la Mântuitorul un om stăpânit de un demon, care îi luase puterea de a discerne și a vorbi.

„Vedem că Domnul Iisus Hristos se comportă diferit în cele două vindecări consecutive. El așteaptă mărturisirea credinței în cazul celor doi orbi, înainte de a-i vindeca, dar nu și de la mutul demonizat, care a fost vindecat imediat ce a fost adus la Iisus”.

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a explicat că mutul nu își putea mărturisi credința, de aceea Mântuitorul l-a vindecat din iubirea Sa nemărginită pentru oameni.

„În cazul omului mut, au fost suficiente credința și iubirea de aproape a celor care l-au dus la Iisus și au crezut că numai Iisus îl poate vindeca”.

Orbii vindecați devin binevestitori

Minunea vindecării celor doi orbi a fost realizată într-o casă în Capernaum, nu pe stradă, în văzul tuturor, ci în mod discret, pentru că Mântuitorul nu aștepta slavă din partea mulțimilor.

„Mântuitorul Iisus Hristos ne dă nouă o pildă de smerenie, ca după ce am săvârșit binele să nu ne mândrim cu fapta bună, nici să așteptăm laude de la oameni pentru binele pe care le-am făcut lor. Când Domnul Iisus Hristos le cere celor doi orbi să nu spună nimănui nimic despre vindecarea lor, arată de fapt smerenia Sa”, a explicat Părintele Patriarh Daniel.

Preafericirea Sa a spus că Evanghelia Duminicii a 7-a după Rusalii prezintă în același timp smerenia Mântuitorului Iisus Hristos și recunoștința celor vindecați, care au devenit binevestitori.

„Prin fapta lor de recunoștință, ei au luminat duhovnicește atât pe contemporanii lor, cât și zecile de generații care au citit sau au ascultat această Sfântă Evanghelie, arătând tuturor că recunoștința este o datorie elementară, o comportare firească și sănătoasă a omului căruia i s-a făcut un bine”.

Când trecem prin încercări trebuie să avem credință tare și să cerem cu stăruință ajutor lui Dumnezeu să ne vindece de orice boală sau neputință.

„Lipsurile și infirmitățile trupesti și sufletești ne îndeamnă să descoperim sensul existenței noastre ca dar și să înțelegem că viața și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, că nu noi ne-am dăruit viața, că nu noi ne-am dăruit vederea, ci pe toate acestea le-am primit ca daruri de la Dumnezeu”, a subliniat Patriarhul României.

Recunoștința și invidia

După vindecarea celui mut, stăpânit de un demon, fariseii au exclamat: „Cu domnul demonilor scoate pe demoni”. Atitudinea lor a fost contrară față de a celor vindecați.

„Poporul se bucura că Hristos îi vindecă pe cei bolnavi, însă din cauza invidiei lor, fariseii nu se puteau bucura de iubirea milostivă pe care o arată Iisus Hristos oamenilor suferinzi. Prin urmare, de invidie și răutate, fariseii îl denigrau pe Iisus, îl calomniau și răstălmăceau lucrarea Lui, dându-i un sens negativ și spunând că îi alungă pe demoni cu puterea demonilor”, a explicat Părintele Patriarh Daniel.

Preafericirea Sa a spus că invidia este potrivnică binelui săvârșit. Din acest motiv, vindecarea de orbire și muțenie a celor trei bolnavi de către Iisus a sporit boala invidiei fariseilor care-L urau pe Iisus.

„Sfântul Ioan Gură de Aur zice: Nu este păcat mai rău decât invidia. Desfrânatul, chiar dacă simte oarecare plăcere, săvârșește păcatul în scurtă vreme. Invidiosul însă se chinuie și se pedepsește pe sine însuși înaintea celui invidiat. Iar păcatul lui nu încetează niciodată, ci lucrează neconținut. Atunci se liniștește și răsuflă ușurat când peste semenul său a venit o necaz sau o rușine”.

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a încheiat predica, subliniind că Mântuitorul Iisus Hristos însoțea vestirea Evangheliei de minuni și vindecări.

„Noi învățăm permanent că Biserica lui Hristos, alături de predicarea Cuvântului Evangheliei, trebuie să săvârșească și faptele credinței evanghelice sau ale iubirii milostive, și anume: să aline suferința celor bolnavi, să-i ajute pe oameni să se elibereze de orice rele care tulbură și întristează viața lor”.

„Să ne ajute Preamilostivul Dumnezeu să simțim bucuria și chemarea sfântă de a fi mâinile iubirii milostive al Lui Hristos, care ajută pe semenii noștri aflați în suferință, necazuri, în singurătate și în deznădejde”, a fost îndemnul final al Preafericirii Sale.

Image not found or type unknown

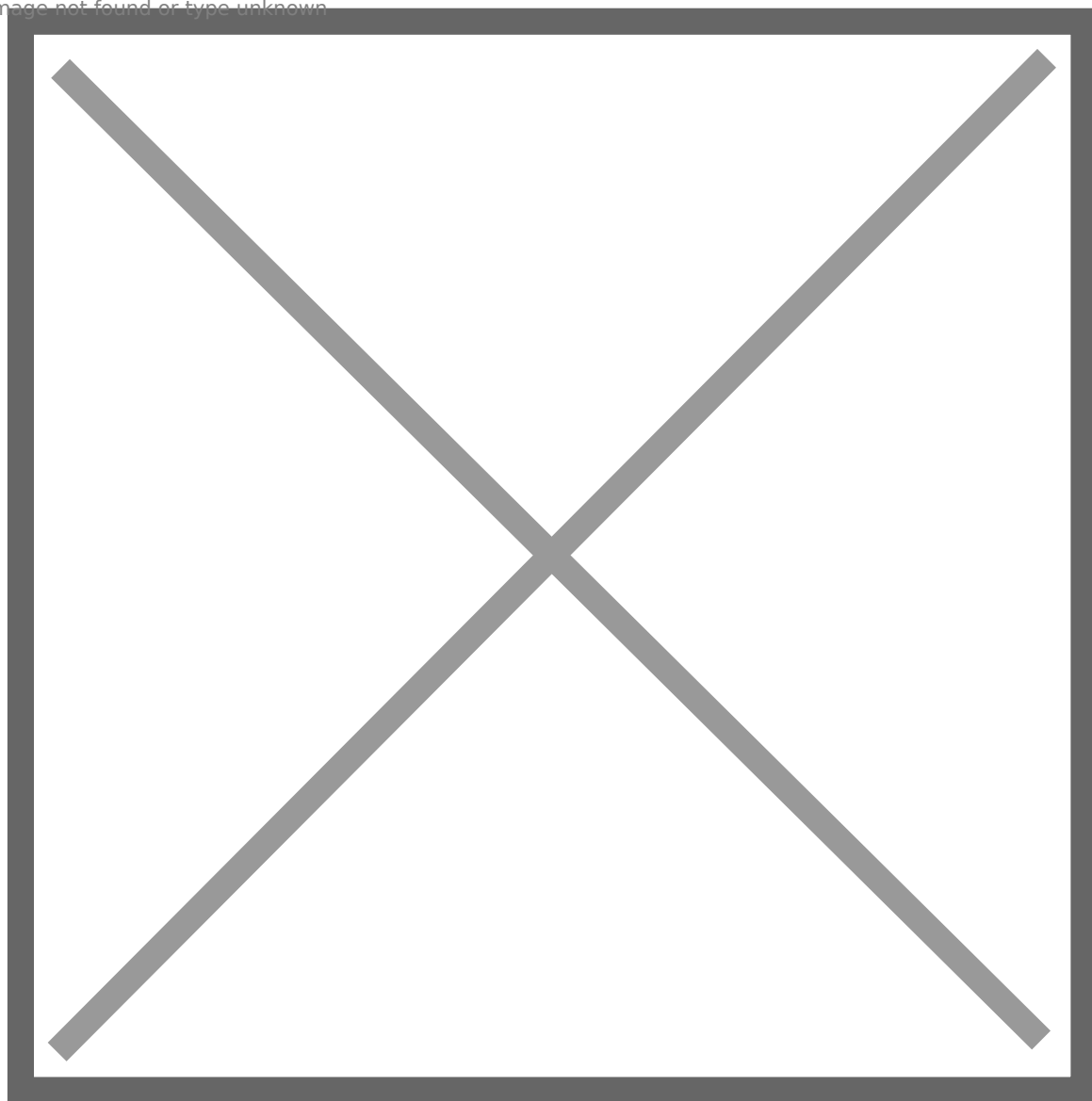

Foto credit: Ziarul Lumina

basilica.ro